Ђиласов "злочин" у наше име

Пише: Миодраг Зарковић
четвртак, 13 август 2009 12:21

Свега овога не би било да је Драган Ђилас отишао у полицију. Али, у полицију је отишао Ивица Дачић, а Ђилас се обрео на месту градоначелника Београда. Зато Ђилас сада мора да се препуцава са "сексуалним мањинама", насупрот Дачићу који ће се тек наредног месеца обрачунавати са онима који ће настојати да претуку "сексуалне мањине".

Узрок Ђиласове летње невоље је, наравно, манифестација коју организатори помпезно називају "Поворком поноса" – шетња центром српске престонице у којој ће се 20. септембра наћи хомосексуалци, транссексуалци и остали којима супротни пол није сексуално привлачан. Биће то прво масовно окупљање "сексуалних мањина" после 2001. године и тадашње параде која је завршена физичким нападом навијача Црвене звезде и Партизана на учеснике шетње.

Градоначелник Ђилас плаши се да ће и овог пута "Поворка поноса" иницирати нереде на улицама Београда. Зато је недавно апеловао на оне који се противе "Поворци поноса" да се тог дана ипак уздрже од насиља. Али, пробао је да у тај апел, на "мала врата", убаци и лични став, па је изазвао нескривени бес "сексуалних мањина" следећом изјавом:

- Мислим да је свачије сексуално опредељење приватна ствар и да треба да остане у оквиру четири зида.

Ђиласа су, због ових речи, многи борци за права "сексуалних мањина" оптужили за дискриминацију. Посебно оштар био је Бобан Стојановић, геј активиста који је градоначелника окривио да је издао управо њега који му је – Ђиласу – подарио свој глас онда кад му је био најпотребнији, као и "Хрват у емиграцији" Борис Дежуловић који је градоначелника Београда назвао лицемером, јер он сам – Ђилас – није задржао своју сексуалност у оквиру четири зида, како препоручује "поносним шетачима", већ је у ранијим интервјуима отворено причао о томе какве жене воли и зашто.

У принципу, они који нападају Ђиласа раде то аргументовано. Његова замисао да

сексуална опредељења сви задржавамо у четири зида, у својим становима, заиста може да увреди "сексуалне мањине". Опредељења – сексуална, политичка, религиозна, професионална или каква год друга – нису само ствар за кућну употребу. Можда је и Слободан Милошевић желео да људи своја политичка опредељења задрже у четири зида, али углавном га нисмо слушали, па смо по истим тим улицама Београда, којима ће 20. септембра марширати "сексуалне мањине", својевремено демонстрирали ми који смо тада били "политичка мањина". Ако хомосексуализам, транссексуализам и сличне појаве доживљавате као легитимна сексуална опредељења, онда морате да поштујете и њихово јавно испољавање.

Али, проблем је што је наведеном изјавом Драган Ђилас много више увредио нас који смо "сексуална већина". Нас хетеросексуалце. Нас који смо убедљиво најбројнија групација у становништву града чији је он градоначелник. Нас који, још увек, сматрамо да су хомосексуализам и транссексуализам настраности, а не "опредељења". Нас који не тражимо да те настраности буду прогањане и омаловажаване, већ да нас нико не прогања и омаловажава због тога што их сматрамо настраностима.

"Сексуалне мањине" убеђене су да се Ђилас слаже са нама. Када нападају њега, нападају и нас. Али, ми који смо "сексуална већина" не знамо да ли је градоначелник наш истомишљеник. Можемо да нагађамо, али не можемо да будемо сигурни, јер он ни једном јединим речју није изричито потврдио да заступа ставове већинског београдског становништва – сексуалних традиционалиста, за које је хетеросексуализам најприроднији облик људске потребе за физичком интимом. Не једини, већ најприроднији.

Ђилас би волео да се цео овај случај посматра као иделан доказ да политичар обавезно надрља када искрено саопшти свој став по неком осетљивом питању. Чак је у једној од каснији реплика и нагласио како је, ето, био свестан да ће изгубити политичке поене, али да није могао да буде неискрен. Ово, међутим, није било искрено иступање искреног политичара. Ово је ситуација која неодољиво подсећа на деведесете: тада су нападали Милошевића као српског националисту, иако он никада није заступао српске националисте, а, осим на самом почетку каријере, није имао ни њихову наклоност.

"Сексуалне мањине" ових дана оптужују градоначелника Ђиласа да о "сексуалним мањинама" мисли исто што и просечан Београђанин. Не хулиган, не хомофоб, већ обичан, типичан становник српске престонице, који никада није наудио неком хомосексуалцу, нити би то урадио, али би ипак волео да му ћерка у кућу доведе дечка, а син девојку – не обрнуто. Ако су "сексуалне мањине" у праву, онда Драган Ђилас дугује

велико извињење просечном Београђанину. Можда тај просечан Београђанин није гласао за Драгана Ђиласа, али је свакако заслужио градоначелника који неће да се стиди када се слаже са њим.